

Grimóriumok I.

Avagy mágia a papíron

„Hogy mi is az a varázskönyv? A varázskönyvek tudományunk olyan melléktermékei, amelyek legtöbbször egyesek hasznosnak, mások, köztük jómagam is, csupán ostoba, a gyenge elméjű, varázstudónak nem való kétbalkezes tanoncok számára készült irományoknak tartanak. Bár személyes véleményem már értésedre adtam, felöltve a pártatlanság maszkját, igyekszem így beszélni az emberi balgaság és tökéletlenség eme mementóiról.

Hát tudd meg, a varázskönyv nem más, mint varázsigék és titkos formulák papírra vetése anélkül, hogy a rúnákat bárminő mágikus hatalommal ruházná fel írójuk. Igen, a varázskönyvek rúnákkal íródnak, legalábbis a legtöbbször. Persze egyes firkálmányok, a mocskosabbjai ezen könyveknek, akár ősi nyelveken, titkos jelrendszerrel is íródhattak. Boszorkányok, mihaszna igricek, boszorkánymesterek titkai lapulnak ilyen mocskolmányokban, amelyeket még varázskönyvnek nevezni is szégyen. Hah, mit tudhatnak ezen irományok papírra vetői az igazi, mély mágiáról, amely maga az univerzum harmóniája, maga a végtelen tudás, a Legnagyobb Úr adománya a világ számára! Mit tudhatnak ők az IGAZI erőről, amelyet nem más, mint a világegyetem örök alkotóeleme tesz letéteményesei kezébe? Ah...

De bocsáss meg, túlzottan elragadtak érzelmeim. Bűnös dolog az ilyen egy magamfajta emelkedett főnél, s szégyellem is magam miatta. Ígérem, a továbbiakban fékezem magam, s nem hagyom, hogy gondolataim ilyen módon csapongjanak.

Hogy mit? Ja persze, ne oktass engem, tudom én a dolgom! Te csak hallgass, és tanulj. Elvégre is ezért kerestél meg, nem?

Kérdésed azonban igen éles elmére vall. Őszintén örülök, hogy nem egy fatuskóhoz beszélek. Válaszom pedig: nem. A varázskönyvek fajtái között talán csak annyi hasonlóság fordulhat elő, mint amennyi Dequator Marses nagymester legkiválóbb versei és egy barbár káromkodás között. Ég és föld, tűz és víz a kettő, ám a mindent átható erő kivételéseit örökíti meg valamennyi. Mágiaformulák leírása szerepel bennük, az IGAZI mágikus tudományok és az ostoba hókuszpókuszok művelőinek tudása. Ám hiába e tudás: értő elme kell olvasásukhoz, minek nem idegen a betűkbe börtönzött tudomány válfaja. Egy sötét korg hiába is ütné fel bármelyiket, még ha tud is írni-olvasni az adott nyelven, csak zagyvaléknak tűnik értetlen elméje számára az évszázadokon netán évezredek összegyűjtött tudása.”

Roallan da Wiellor, a Holdkos Iskola magiszterének szavai tanítványához

Bár sok mindenben vitába lehetne szállni Gorkik jeles magiszterének szavaival, azt hiszem, mindennek ellenére igen pontosan definiálta számunkra mindazt, amit a nagyvilág varázskönyvekként, grimóriumokként ismer. Ugyan ki ne hallott volna csapszékekben suttogott legendákat a hatalmasnál is hatalmasabb könyvekről, amelyekben az ősök titkait jegyezték le hajdan tudós kezek, ugyan ki ne ismerné Abdul al Sahred Necrografiáját, a létező leghatalmasabb mágikus témájú könyvek egyikét? Mégis, mindennek ellenére sokan nem tudják, valójában mik is ezek, miféle hatalmat képesek kölcsönözni olvasójuknak, hányan vannak, és milyenek is? Ó, igen, az ember bár hiszi magáról, hogy sok mindent tud, csak ilyen kérdések elhangzásakor ismeri fel, hogy a tudása nem is oly fellegetet súroló, mint hinné.

Sebaj kalandozó! Ezen igazán lehet segíteni. A tudatlanság kiküszöbölhető, a sötétséget egyhamar felválthatja a tudás fényessége. Jöjj hát, ismerd meg a titkokat, amelyek évezredek kezektől születtek persegő lúdtollak hegye alatt!

A varázskönyvek közt a legismertebbek a varázslók készítette könyvek. Ezek, a Holdkos magiszter szavait használva nem mások, mint varázslatok leírása a mágiatudorok számára oly ismerős, ám mindenfajta mágikus töltést nélkülöző rúnákkal. Valójában ilyen könyveket a legegyszerűbb megírni és feltalálni. Egy-egy fóliás nem tartalmaz mást, mint különféle varázslatmozaikokból összeállított varázslatarzenált, hasonlókat azokhoz, melyeket a tapasztaltabb mágiahasználók már a pillanat hatására, egyetlen szemvillanás alatt képesek elméjükben létrehozni. A varázskönyvek írása az alacsonyabb szintű varázslókra jellemző, akik nemhogy elkészíteni, de fejben tartani is nehezen tudják megalkotott varázslataikat. Talán érthető hát, hogy de Wiellor mester miért beszél az alkotókról ily becsmérően.

Egyesekben felmerülhet a kérdés: hogyan képesek alacsonyabb szintű varázslók rúnákkal írni, amikor azt csak mesterfokra emelésükkor sajátítják el? A válasz roppant egyszerű: a mesterfok a mágikus tartalmú rúnák tudományát adja a varázsló kezébe, míg az alapfok csupán megismerteti azzal őket. A megismerés a rúnák alakjának, vonalainak megismerését jelenti, nem pedig mágikus hatalommal való feltöltésüket. Lényeges különbség látható a két írásmód között.

Effajta varázskönyvekből több ezer létezik szerte Yneven, talán még több is. Lehetetlenség és hiábavaló erőfeszítés lenne valamennyit felsorolni. A legnevesebbeket azonban érdemes megemlíteni, hiszen e roppant egyszerű elkészítési móddal bíró művek között is akad néhány lélegzetelállító: például Erain Doumnomen Arsina la Magicája, amely több ezer oldalnyi terjedelmével a legbővebb példány valamennyi közül. A neves dorani magiszter műve kevésbé ismert formációkat elevenít meg könyve lapjain, olyan párosításokat, amelyek első pillantásra meglepőnek és bősztően újszerűnek tűnnek. Nagyon sok közöttük a látványos varázslat, hátrányok azonban, hogy összetettséjük miatt főleg magas szintűeknek ajánlott a könyv olvasása.

A varázslói varázskönyvek másik fajtája a lehető legritkább a varázskönyvek között. Ezek nem mások, mint a varázslók zöme számára még ismeretlen, új mozaikokat tartalmazó fóliások, közöttük a legismertebb a Titkok könyve Ogonomustól, Pyarron legelső mágusától. Eme könyv és csekély számú másolatai eddig teljesen ismeretlen, a mágus által alkotott mozaikokat tartalmaznak, amelyek a szóbeszéd szerint roppant hatalmat adnak értő olvasójuk kezében. Az eredeti példányt a Fehér Páholy egy eldugott, titkos könyvtárszobájában őrzik. Köztudomás szerint eddig csak ketten próbálták meglovasítani a könyvet, míg másoknál, ha a bátorság meg is volt bennük, az minden bizonnyal ritka bölcsességgel és józansággal párosult, hiszen egy ilyen feladat meghaladja egy átlagos halandó képességeit. A tolvajok egyike nem volt más, mint az ifjú Vaskezü Alex, aki élve megúsza ugyan a kalandot, ám hónapokat raboskodott a fellegvár tömlöcében, míg társainak sikerült megszöktetniük. A történet rendkívül érdekesítő, ám igen terjedelmes, és nem efféle értekezésbe illik, így nem vesztegetek rá több időt. Vaskezü mindenestre tanult ifjonti ostobaságából, és soha többé nem merészkedett a Páholy könyvtárának közelébe. Hogy mivel találkozott odabent, vagy egyáltalán eljutott-e a könyvig, arról nem hajlandó beszélni. Egyesek suttogják, hogy ha akarna sem tudna: Pyarron

mágusai minden aprórészletet kitöröltek az elméjéből az eseményekre vonatkozólag.

A második tolvaj egy nagyravágyó, renegát kráni varázsló volt, aki túlságosan elbízta magát a saját hatalmát illetően, és súlyosan lebecsülte a pyarroni mágusok leleményességét. Ha hinni lehet a mendemondáknak, évekig tervezte akcióját, amelybe pár perc alatt belebukott. Saját önteltsége okozta vesztét, s megpróbált menekülni a mágusok által felállított többszörösen összetett tércsapdából. A kezei közül kicsúszó, elszabaduló mana okozta vesztét. A köznép körében terjedő szóbeszéd szerint csak egy formátlan, feketére sült húskupacot találtak a helyén a tércsapdát ellenőrző szolgák.

Ha minden igaz, csupán két másolat készült a könyvről az évszázadok során: egyet Viadomóban őriznek a Fehér Egyetem falai közt, a Legbelső Kör beavatott magiszterei számára. A másik holléte egyelőre ismeretlen. Utolsó ismert gazdája egy vándor varázsló, Rlyehen Awatell volt, aki a dúlás idején megmentette a Pyarroni Aranykör Lovagrend mesterének életét, majd Ogonomus tanítványává vált. A nagy mágustól kapta a könyvet, amely egy teljes évtizeden keresztül képezte tulajdonát. Sokan próbálták már megszerezni, ám a varázsló hatalma elriasztotta vagy végleg kioltott valamennyiük ilyenét gondolatait. Aztán egyik napról a másikra Awatell eltűnt. Egyesek kráni, mások toroni összeesküvésről suttogtak, megint mások arról, hogy Awatell belefáradt, hogy állandó célpontja legyen különböző, ravaszbal is ravaszabb, ostobánál is ostobább szerencsevadászoknak, s örökre visszahúzódott Ynev egy apró zugába, ahol talán még az istenek keze sem érheti őt el. Az igazságnak kevesen vannak birtokában, mindenesetre sokan párhuzamot vonnak a Pyarron városában elszabadult sorozatgyilkos Raquan démonlovag és Awatell titokzatos eltűnése között. Talán ráhibáztak az igazságra, és Awatell valóban egy gorkviki Holdkos bosszúhadjárat áldozata lett.

Varázskönyvek alatt azonban nem csak a varázslók és mágusok alkotta munkákat értjük. Léteznek olyan grimóriumok is, amelyeknek vajmi kevés közük van a mágia művészei által alkalmazott formulákhoz. Ilyenek az alacsonyabb rendű, és csöppet sem lebecsülendő hatalmú varázshasználók és illuzionista dalnokok által létrehozott művek. Számbelileg sokkal több létezik belőlük, mint a varázslói varázskönyvekből. Ezen kívül az elsődleges és legszembetűnőbb különbség az írásmód nyelvezetében leledzik. Míg a varázslói könyvek kivétel nélkül rúnákkal íródnak, ezen munkák jó része különleges, kívülálló számára ismeretlen nyelven vetül papírra. Eme különleges nyelvet és írásmódot csak az adott kaszt képviselői sajátíthatják el, mást igen ritkán tisztelnek meg azzal, hogy megosztják vele évszázadok, talán évezredek óta féltve őrzött titkukat. Minden kasztnak külön úgynevezett rejtnyelve létezik, amelyet az adott kaszt képviselői már első szinten is ötös szinten ismernek. Az ilyen nyelvnek mesterfokuk nincs, mivel nem használnak olyan bonyolultabb fordulatokat, amelyek a mesterfokot jellemzik. Egyszerű, a gyakorlatiasságra és nem a külsínre ügyelő írás- és nyelvrendszerek ezek.

A bonyolultabb eset a bárdok rejtnyelvéé. Eme mágiaalkalmazók ugyanis egyáltalán nem tömörülnek olyan összetartó és zárt csoportokba, amelyek más kasztoknál ezen rejtnyelvek egységességét biztosítják. A nyelv tehát testvériségenként változik. Természetesen a különböző testvériségek által alkalmazott rejtnyelvek igen hasonlítanak egymásra, ám aki eme csöppnyi hasonlóságra épít, az igencsak kemény fába vágja fejszéjét. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a különböző testvériségek között fennálló laza kapcsolat lehetővé teszi a bárdok rejtnyelve egyéb változatainak elsajátítását.

A bárdok varázskönyvei közül a leginkább említésre méltó természetesen Enika Gwon világraszóló műve, a Legendák és Enigmák, amely Ynev-szerte páratlannak számít a maga nemében. Páratlanságát növeli, hogy az ynevi bárdok összetartását szimbolizáló különleges, egyedi mágiaforma segítségével íródott, amely minden vándor kobzos számára lehetővé teszi, hogy saját testvérisége rejtnyelvéen olvassa a művet. Eme formulát Enika Gwon halála óta sokan próbálták kivizsgálni és leutánozni, fellelni eredetének és működésének mély titkait, de a próbálkozások

rende sikertelenek maradtak. Alborne papjai csak nevetnek ezeken a száralmas próbálkozásokon; ők töretlenül vallják, hogy Gwonnak maga Alborne ültetett isteni sugallatokat az elméjébe, s annak számára, aki megkísérli eme különös formulát kivizsgálni és elsajátítani, az ő kegyelme szükségeltetik. A kinyilatkoztatások szerint pedig az új Enika Gwonra csak hosszú idő elteltével számíthat az emberiség, amikor Alborne prófétájának neve végérvényesen belemerül a feledés sötét mocsarába.

A bárdok számára egyébként a varázskönyvek rendkívüli kincset jelentenek azon oknál fogva, hogy Enika Gwon óta gyakorlatilag nem létezik olyan kobzos Yneven, aki kivétel nélkül ismerné a bárdmágia összes formuláját. A mágiájukra nagy hangsúlyt fektető dalnokok élete tehát szüntelen keresgélés, kutatás az újabb, és ritkábbnál is ritkább varázslatok után. A kutatás igen gyakran eredményre is vezet, mert e fóliánsok igen szép számban léteznek Yneven. Nem lehet tudni azonban, hogy a feledés és ismeretlenség jótékony és igen jól rejtő köpönyegébe burkolózva nem léteznek-e még olyan könyvek, melyek olyan formulákat rejtenek, amik még tökéletesen ismeretlenek Ynev csaknem összes bárdja számára.

Előfordulhat. Keress, kalandozó, kockáztass, de ha ezer veszély és kín után csalódnod kell, csak magadat hibáztathatod.

Yneven meglehetősen gyakorisággal felelhetők még a boszorkánymesterek által írott művek is, a sötét mágia kútfői. Mondhatni, csaknem minden tanítónak van a birtokában ilyen vagy olyan mű, amely a mágia alapjait és a legfontosabb alapvarázslatokat tartalmazza. Természetesen e könyvek is egy egységes rejtnyelven íródtak, amely még a kyr hatalmasok egyik belső nyelvrendszerének egy leegyszerűsített formája. Gyakran használ kyr szavakat, néha-néha értelmes szószerkezetek is kihámozható belőle, ám az ősi kyr nyelv ismerete eme könyvek elolvasásához édeskevés.

A legfőbb alaplámpaként érdemes megemlíteni Krollers könyvét, amely a legfőbb alaplámpának számít kezdő boszorkánymesterek számára. A könyvben több mint harminc varázslat leírása található meg, és némi elméleti háttérrel is nyújt olvasója számára.

A másik legnevesebb, ám annál titokzatosabb és sokak számára áhítottabb mű Sionar Gal-A-Nay, kráni nagymester névtelen műve, amely az élő

méreg, Ynev egyik legnagyobb titka előállításának módját és a méreg fajtáit taglalja. A kötet rendkívül ritka, az eredetin kívül állítólag egy másolata is létezett, amelyet a reneget boszorkánymester, Organ Rion cipelt magával, midőn tudását az északi Toron kezébe adta. A könyvről azt tartják, hogy útközben megsemmisült, tűzben égett el egy Vércse nevű kráni fejedelmének akciója következtében. Mindezek ellenére kalandorok százai indultak a kötet másolatának megszerzésére, úgy tudni, eleddig sikertelenül. Az ember azonban hiú jószág, és a remény szikráját nehéz kioltani...

Fontos azonban megjegyezni, hogy ha valaki ismeri is a kyr rejtnyelvet, önmagában a könyvből nem tud megtanulni varázsolni. Az ilyesmi értő mestert igényel, akitől a varázsláshoz elengedhetetlenül szükséges kézmozdulatokat és a megfelelő hangsúlyt lehet elsajátítani. Mester nélkül az ilyesmi nem megy, ezek nélkül pedig a varázslat nem jön létre, bármilyen jól is ismeri az illető az adott mágiaformát.

A boszorkányok által írt titkos könyvek azonban már jóval kevésbé elterjedtebbek, és jóval több legenda és szóbeszéd is kering róluk a köznépi körében. A feltevések a boszorkányok varázskönyvei nem mások, mint egyfajta torz „receptkönyvek”, amelyekben a különféle bájitalok és egyéb gyanús kotyvalékok elkészítése kap helyet, s ezeket a könyv birtokában bárki képes előállítani. Nos, a feltételezés téves. A boszorkányok varázskönyvei ugyanolyan rejtnyelven íródtak, akárcsak a többi kaszt képviselői által létrehozott művek, tehát csak a beavatottak képesek elolvasni őket. Való igaz, hogy a könyvek témája jórészt a bájitalok és különböző főzetek előállításával kapcsolatos, vegyítve azt a mágikus gyertyák elkészítésének módjával vagy a bábmágia különböző fogásaival. Az alap mágikus formulák a köztudomás szerint szájról szájra, mesterről mesterre járnak, ezzel még csak a lehetőségét is kizárva annak, hogy a tudás illetéktelen kezekbe kerüljön.

A boszorkányok varázskönyvei között a legkeresettebb egy névtelen ötödkori romlósszekta féltve őrzött kincse, a Grimorye ya Kyallakha, amely kissé pontatlan fordításban

annyit tesz, mint a Gyönyör Könyve. A főliánsban állítólag olyan formulák lelhetők fel, amelyek olyan hatalmat adnak a boszorkány kezébe áldozatai érzelmei felett, amilyenekkel csak az asztralisták rendelkeznek. A könyv felbecsülhetetlen értékű minden jelenkori boszorkányszekta számára, ám a köztudomás szerint még egyik sem bukkant rá. Egyesek beszélnek kalandozókról, akiket egy-egy ilyen szekta fogadott fel, és az elképzelhető legszörnyűbb állapotban bukkantak ismét a nyilvánosság elé. Sokukat a szekta orgyilkosainak kellett elhallgattatni, mivel eszeveszett örültek módjára ordítózni kezdtek a zsúfolt városok utcáin, mint valami félbolond térítők. Feneketlen verembe és a rémület honába nyíló kapuról beszéltek, nem e világról való szörnyetegekről és a fejükben zsinatoló iszonyatról, de pontos információkat még a rendkívül rövid életű kíváncsiskodók sem tudtak belőlük kiszedni. Egyes értő elmék feltételezik, hogy az ötödkori szekta olyan nagyon féltette kincsét, hogy paktumot kötött egy köztes síkon élő démonúrral, és rábízták a könyvet. Hogy a feltételezett paktum miről szólhatott, s az mennyi hasznot nyújthatott a démonnak, arról fogalmuk sem volt, legfeljebb találgatni mertek csupán.

A boszorkányok és boszorkánymesterek könyvei mindazonáltal tilalmas és átkozott dolognak számítanak az északi és déli szövetséges országokban. Az inkvizíció szakadatlanul vadászik rájuk, különösen az elhíresült Krollers könyvére, amely a boszorkánymesterek szörnyű tudásának egyik fő alapköve. A feketemágiát űző elvetemült varázstudók gyakorta még egymástól is féltik könyveiket, nehogy az önös érdekből beárulja őt az inkvizíciónak. Érthető hát, miért oly tilalmas dolog a könyvekbe való bepillantás az idegenek számára.

A tűzvarázslóknak nevezett renegát mágiahasználók közt lelhetők fel legritkábban a különböző grimóriumok. A legnagyobb hatalommal rendelkező Magica Sorrane című mű még a godoni mágusok

hagyatéka, és lényegében a tűzvarázslói mágia alapköve. E mű részletes tárgyalására későbbi cikkekben még sor kerül, így e helyütt nem térek ki rá.

Az alaplíráson kívül csak elszórva léteznek olyan grimóriumok, amelyek a tűzmágia különböző fogásairól szólnak. Ezek kivétel nélkül renegát tűzvarázslók birtokában vannak, s tulajdonosuk tudását tükrözik. Köztudott ugyanis, hogy a renegát tűzvarázslók vagy azok tanítványai az ordani testvéreik birtokolta tudás töredékével bírnak csupán, s eme tudást gyakran ilyen könyvek útján hagyják örökül tanítványaikra, akik újabb és újabb, más renegátok tulajdonában lévő könyvekből tovább is fejleszthetik tudásukat. Ezért gyakori hát minden józan elképzelés ellenére az ellenségeskedés az ordani renegátok kicsiny csoportján belül. A kiszakadt tűzvarázslók mindentől és mindenkitől elzártan léteznek, és soha senkiben nem hajlandók megbízni – még saját sorstársaikban sem. Varázskönyveik a tiszta, ősi godoni nyelven íródtak, e könyveket a renegát mesterek alapvető örökségként ruházzák át tanítványaikra.

Egyetlen ismert kivétel létezik csupán az általános bizalmatlanság íratlan törvénye alól: egy kicsiny csoport, amelynek a szóbeszéd szerint birtokában van az évszázadok során létrehozott grimóriumok jó része. E különös szövetség a Lángoló Szív Testvériség, amelynek tagjai bizalmas kapcsolatban állnak egymással egy hittestvéreik számára ismeretlen szentség birtokosaiként. Többféle szóbeszéd kering róluk Délvidék-szerte, melyeknek jó részét az Ordani Rend terjeszti. Ezeknek köszönhetően a Lángoló Szív Testvériség igen rossz megítélésnek örvend a mit sem tudó lakosság körében, akiknek szemében ez a különös hagyományokat követő rend fertelmes, pokoli mágiát űző démonimádó csürhe csupán. Mindezek ellenére a testvériség nem is igazán foglalkozik a róluk keringő mendemondákkal, még kevésbé érdekli őket a nem túlzottan kedvező közvélemény. Nem erősködnek, nem cáfolnak. Csöndesen meghúzódnak, és tovább tanulmányozzák a könyveiket, amelyek között – ordani kémek jelentése szerint – igazi ritkaságok, valóságos kincsestárak is akadnak. Bővebbet azonban senki kívülálló nem tud róluk, s Ordant, ami tudást eddig megszerzett róluk, mélyen elhallgatja.

Vajon bölcsen teszi...?

„Ezrek és ezrek álmodoznak olyan varázskönyvekről, amelyeket csak felcsapnak, fennhangon felolvassák a bennük leírt szöveget, és a varázslat már létre is jött. És mindehhez nem kell semmiféle tudás, még a mágia törvényeinek alapvető ismerete sem, csak a könyv, és aki olvassa. Óriási hatalom a mágiában járatlan emberek kezében, minden kincsnél többet érő dolog!

Szép álom, nemde?

A mágia bonyolult, összetett és korántsem veszélytelen tudományában járatlanok bánják legjobban, hogy nem így van, legalábbis a bölcsebbek. Persze az ostobább emberfajta képtelen leereszkedni a földre, képzeletük a rózsás fellegek közé emeli őket, olyan messzire, ahonnan már nincs visszaút, csak a csúf halál felé. Ezrek és ezrek kutatnak egy egész életen át ilyen könyvek után, majd kutakodásaik végére érven, valami igazán sötét dologra lelvén, utolsó gondolataik gyorsan kihunyó szikrája csupán a következő szavak villannak elméjükbe: „Pont a cél előtt oly kevéssel...”

Pedig az igazság sokkal rosszabb. Az ilyen emberek nagyon is messze járnak céljuktól. A szoros értelemben vett céljuk ugyanis, fájdalom, soha nem is létezett. Csupán abban az egy dologban mondhatják magukat szerencsésnek, hogy haláluk előtt nem döbbenek rá, milyen értelmetlen és céltalan is volt rövidke életük.

Természetesen bölcsebbek is kutatnak – az ember nyugtalan jószág, soha nem éri be annyival, amennyi az istenek kegyéből megadatott neki. Mindig többre és többre vágyik hát, ismeretlen mélységekbe ereszkedik alá. Az ostobák csupán fejest ugranak a mélységbe, a bölcsebbek azonban először gondolkodnak és tanulnak, olyan tudományokat, amelyek segítségével már nem is tűnik oly veszedelmesnek az ismeretlen. A bölcsebbek tudják, hogy igenis léteznek olyan varázskönyvek, amelyek a mágiában járatlanok kezében is kezes jószágként viselkednek. Tudjuk, mert életükből hosszú éveket töltöttek el az apró tudásmorzsák összegyűjtésével. Tudják, hogy mielőtt azonban nekifognának, olyan tudományukat kell elsajátítaniuk, amelyeket birtokosaik féltve őriznek és nem adnak át akárkinek. Tudják, hogy ki kell érdemelniük a megtiszteltetést, mert a hatalom nem adatik áldozat nélkül az ember kezébe...”

Eme véleménynyilvánítás, amelyet Ogonomus mester „A tudatlanok mágiája” című könyvéből merészeltem idézni, rátapint cikkem másik

témájának lényegére, vagyis: hogyan alkalmazhatnak a varázsos tudományokban járatlanok mágiát? Ha egy varázsló hallaná a kérdést, minden bizonnyal gondolkodás nélkül rávágná: sehogyan! Pedig ez nem így van. Számtalan olyan tárgy létezik, amely a járatlanok kezében is képes varázserőt kifejteni. Gondoljunk csak a különböző tapasztalati úton készült amulettekre és bájitalokra, esetleg a varázslók rúnamágiával létrehozott varázstárgyaira, például a sokak által olyannyira keresett rúnatekercekre...

És máris itt vagyunk a cél küszöbén! Hiszen mely közönséges halandó akarhatna többet, mint azt, hogy a szavai és néhány mozdulat árán pusztító mágikus energiák szabaduljanak fel, formába öntve, támadásra készen?

Természetesen a tekercek használata sem olyan egyszerű, mint ahogyan ezt egyes balga hallandók elképzelik. Hiszen a varázslat rúnákkal íródott a papírra, elolvasásukhoz tehát ismerni kell a rúnákat, és tudni kell kiejteni őket. A játék nyelvére lefordítva a tekercek elolvasásához és aktiválásához alapfokú (3. szintű) rúnamágia képzettség szükséges, amit azonban nem tanítanak minden egyetemen. A rúnamágia alapjait egész Yneven két helyen oktatják: délen a Sigranomói, északon a Dorani Belső Egyetemen.

Aki alapfokú rúnamágiával rendelkezik, bármilyen rúnát képes felolvasni, és életre kelteni a belé kötött mágiát. Ez azonban a rúnák megsemmisítésével jár, amely egyszerűen kifejezve a tekercs darabokra tépését jelenti.

Hogyan foglalhatunk tehát létrehozható varázslatokat egy könyvbe anélkül, hogy azt konfettivé kellene tépnünk?

A megoldás az a varázskulcs, amelyet a P.sz. 3500-as években egy addig ismeretlen abaszízi varázsló, Thrier la Thaller ismert meg először. Az ő hatalma túl kevés volt ahhoz, hogy használhassa, ennek ellenére a kulcs az ő állítása szerint a saját kutatásainak gyümölcse. Igencsak valószínű azonban, hogy ezzel csak a saját ázsióját óhajtotta növelni, és a kulcsot valójában egy ősi, a kyr korból származó tekercsen lelte fel, melyet egy toroni levéltárból lopott.

Thaller kezdetben titkolózott, majd a mikor az Ikrek fejedelmek jelentkeztek nála a tekercsért és a fejéért, menekülésre kényszerült. Hogy menedéket leljen, titkát felfedte különböző varázslórendek előtt, melyek hajlandók voltak elrejteni őt az Ikrek kutató szeme elől – legalábbis addig, amíg Thaller fel nem fedte előttük a kulcs titkát. Akkor azonban hátat fordítottak neki, és bármilyen trükkel is próbálkozott, nem vettek róla tudomást, sőt, igyekeztek eltenni őt láb alól. Thaller nem tehetett mást, mint hogy egy újabb varázslórend karjaiba menekült, ahol hajszálra ugyanúgy járt. A kulcs titkát tehát jórészt senki nem ismerhette meg, csupán Ynev mágiában jártas koponyái. Az ostoba Thaller pedig dicstelen véget ért egy kráni démonlovos házikedvenceinek karjai között.

A kulcs lényege tehát az, hogy az eddigi rúnamágikus szövegekhez csatolva már a rúnák felolvasásának hatására is szabadjára ereszti a rajzolatba zárt mágikus energiát, nem kell hozzá megtörni a rúnát, vagyis darabokra tépni a rúnákat hordozó tekercsét. Ennek egyenes következménye, hogy a varázslatokat immár lehetségesé vált könyvekbe foglalni, így a varázslatokat tartalmazó rúnákat használatuk után esetlegesen ismét fel lehet tölteni, és a rúnák hordozóanyaga végig sértetlen marad!

Természetesen a kulcs sem nyújthat korlátlan hatalmat a mágikus energiák felett. Mint már említettem az imént, a rúnák kimondásakor a beléjük foglalt mágikus energia felhasználódik, a rúnák tehát „kiürülnek”. A beléjük foglalt varázslat ismételt létrehozása csak egy újabb „töltés” után lehetséges, melynek során egy varázsló a varázslathoz szükséges energiát pótolja a rajzolatok számára. Ezek nélkül hiába is ismételteti a rúnák ismeretében jártas idegen a varázslatot, semmit nem ér el vele. A töltés minden alkalommal annyi Mp, amennyi a varázslat alap Mp-igénye, a rúnamágikus dolgok létrehozásához szükséges 33 Mp és a kulcs Mp-igénye nélkül.

A másik hátrány, amellyel a kulcs használata jár, a megnövekedett Mp-igény. Nem elég, hogy a varázslónak a plusz 33-Mp-t is fel kell áldoznia, hogy a varázslat megkössön, még a kulcs is jelentős energiát igényel. Ez az energia annál nagyobb, minél hatalmasabb a varázslat, vagyis egyenesen arányosan növekszik a varázslat Mp-igényével. Ez pedig 10, plusz a varázslat Mp-igényének a fele. Tehát egy 3E-s tűznyíl varázslat rúnákba kötve és kulccsal összeszöve 12+16+33, vagyis 61 Mp! Ez bizony nem kevés egy ilyen olcsó bűvésztükrékért cserébe. Természetesen a mágiában járatlan illető számára ez vajmi keveset jelent, viszont csak gondoljunk bele, hogy milyen hatalmúnak kell lennie egy varázslónak, ha egy komolyabb varázslatarzenált akar összeállítani és könyvben lefektetni azokat. Arról nem is beszélve, hogy ilyen nagy hatalmú varázslóknak legfeljebb egy százaléka hajlandó ilyen nyilvánvalóan teljesen értelmetlen célra pazarolni a drága energiát, aminek birtoklásáért ő évtizedeken keresztül küzdött. Ugyan mi joga kapja meg egy közönséges senkiházi halandó a hatalmat, amelyért ő és sorstársai annyit szenvedtek? Ha hatalmat akar, szenvedjen ő is a varázslóiskolák falai közt évtizedekig!

Érthető hát, hogy ilyen varázskönyvek és tekercsék meglehetősen ritkák Ynev világán. A legtöbb ilyen varázstárgyat a Zászlóháborúban alkalmazták, és máig is száz és száz ilyen könyv lapul a nagyobb varázslórendek titkos kazamatáiban egy újabb háborúra várva, feltöltetlenül.

Nos, kalandozó, hatalmat akarsz? Tanulj, vállalkozz és nyerj...

...vagy halj meg.

Általánosságban ennyit lehet elmondani azokról a varázskönyvekről, amelyek mindennapos értékei a varázshasználók legkülönbözőbb fajtáinak és álmai a szegény, ágrólszakadt kalandoroknak. Legendák szólnak ilyen sötét kazamaták és elhagyott, évezredek romvárosok mélyén rejtőző grimóriumokról, amelyek olyan hatalmat adhatnak az őket fellelők kezébe, amelyre még legmerészebb álmaikban sem mernek gondolni. Persze legendák mindig is voltak, vannak és lesznek is, amíg az ember jobbra és szebbre nem vágyik annál, mint ami az istenek végtelen kegyelméből megadatott neki. Talán némelyik igaz is. Ám nem lehet tudni, hogy ami első pillantásra áldásnak tűnik, nem örök kárhozatot hoz-e birtokosa fejére...

2000.05.
Szerző: Szabó „Dragon” Péter
Forrás: Rúna magazin VI.évf./2.szám
Szerkesztette: Magyar Gergely

